

LINDA JANSMA

CIRKEL VAN HET KWAAD

SCHADUW
KINDEREN

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA JANSMA

Schaduwkinderen

Cirkel van het kwaad

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Linda Jansma

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio10oprocent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Elisabeth Ansley/ Trevillion Images

Foto auteur: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 270 0

NUR 305

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*‘What happened in the past that was painful
has a great deal to do with what we are today.’*

- WILLIAM GLASSER -

'Is hij dood?'

'J-ja...'

'Verdomme! Wat doen we nu?'

Hij staaarde naar zijn bebloede handen. 'Ik... ik weet het niet.'

'We moeten iemand bellen.'

'Iemand bellen? Wie dan?!'

'Weet ik veel!'

'De politie. We kunnen niet anders.'

'En Jules? Wat doen we met haar?'

'Niets! Zij moet hierbuiten blijven!'

...

'Ik meen het! Zij moet hier absoluut buiten blijven!'

De hemel lichtte fel op, nog voordat ze de explosie hoorde. Eerst dacht ze dat het onweer was, maar de zwarte rook die vrijwel meteen de opkomende zon verduisterde, vertelde iets anders.

What the...

Jules Declerck bleef staan en veegde met het zweetbandje om haar pols het transpiratievocht van haar voorhoofd, terwijl ze, turend naar de lucht, met haar andere hand de dopjes van haar iPod uit haar oren trok. In de verte breidde de rook zich langzaam uit, in zuidelijke richting.

Terwijl ze omhoogkijkend overdacht of ze wel of niet terug naar huis zou gaan, trilde haar mobiel in het smalle zakje van haar hardlooplegging. Ze nam op zonder haar ogen van de zich verspreidende rook te halen.

‘Declerck, hoorde jij dat ook?’

Declerck. Altijd Declerck. Waarom niet bij haar voornaam? Waarom niet gewoon Jules?

‘Je bedoelt die knal?’

‘Ja, natuurlijk die knal! De hele lucht is zwart!’

Ze wendde haar blik af van de grauwe wolk, die langzaam paars kleurde door de eerste zonnestralen, en draaide zich om. ‘Het komt van de vliegbasis,’ zei ze, terwijl ze terug het bospad af liep. ‘Harry?’

Harry zei niets. Ze hoorde alleen een vaag gekraak en vermoedde dat het de politiescanner was, die hij dag en nacht had aanstaan.

‘Harry?’ probeerde ze nogmaals.

Niets. Nog even en ze hing op. Als er werkelijk iets was gebeurd, zouden diverse mensen haar misschien proberen te belen. En zolang ze Harry Simones aan de lijn had – een zwijgende Harry Simones – was ze onbereikbaar.

‘Een explosie,’ klonk Harry’s stem opgewonden. ‘Op de vliegbasis!’

Vertel me iets nieuws!

‘Wat voor explosie? Zeiden ze dat ook?’ Ze wist dat het totaal niet professioneel was om af te gaan op berichten die haar journalistenvriendje met zijn scanner afluisterde. Als officier van justitie hoorde ze beter te weten dan uit pure nieuwsgierigheid te vissen naar informatie die ze later uit een veel betrouwbaarder bron zou ontvangen.

‘Nee,’ zei Harry. ‘Maar het halve korps wordt ernaartoe gedi-
geerd. Inclusief ambulances en brandweerwagens.’

Het bleef even stil, er klonk opnieuw gekraak, zachte stemmen. Ze probeerde een akelig gevoel in haar buik te onderdrukken, maar dat lukte niet. Het zwijgen van Harry, die overduidelijk naar nog meer informatie uit zijn scanner luisterde, maakte haar kriegel en ze trok een sprint het pad af, terug naar huis. Ze kon er met een kwartier zijn. En dan moest ze Philip bellen. Hij zou haar precies kunnen vertellen wat er gebeurd was.

Terwijl ze steeds harder liep, keek ze vluchtig over haar schou-
der, naar de nog steeds dreigende zwart-paarse rook die een de-
ken boven vliegbasis Leeuwarden vormde. Een explosie, had
Harry gezegd. Wat voor explosie? En – belangrijker nog – waar
precies? Waren er gewonden? Doden?

‘Declerck.’ Harry klonk timide, wat hij zelden was.

‘Wat?’

‘Het was geen gewone explosie.’

‘Wees duidelijker,’ snauwde ze, maar ze wist dat haar onder-
buikgevoel klopte. Er was meer aan de hand.

‘Een bom, Declerck,’ zei Harry. ‘Het was een bom!’

Tien minuten later haastte Jules zich door haar voordeur naar
binnen, haar mobiel nog steeds tegen haar oor gedrukt. Alleen
had ze dit keer Philip Bovenkamp aan de lijn, de hoofdofficier,
haar baas bij het Openbaar Ministerie. Er was inderdaad een ex-
plosie geweest; niet op het terrein van de vliegbasis, maar er-

voor. Enkele meters voor de toegangsweg naar de hoofdingang. Meestal werd ze gebeld door de recherche, maar nu was het Philip geweest, wat aangaf dat dit hoog werd opgenomen.

In de verte hoorde ze loeiende sirenes. Ambulances, politiewagens, brandweerwagens. Er was een auto ontploft. Of dat werkelijk door een bom was veroorzaakt, zoals Harry had gezegd, was nog niet bevestigd. De auto stond nu in lichterlaaie net als twee andere auto's die voor het verkeerslicht hadden gestaan. Of ze dus zo snel mogelijk naar de PD – de plaats delict – wilde gaan.

Terwijl ze het gesprek met Philip afrondde, schopte Jules haar hardloopschoenen uit en rende de trap op. Een snelle douche kon nog wel; zolang die auto brandde begon ze toch niets op de PD.

Harry Simones trok gehaast zijn jas aan en verliet zijn appartement in de Leeuwarder Schieringenvijk. Hij stond op zijn balkon toen hij de enorme knal had gehoord en de lucht zwart had zien kleuren. Hij had direct gevoeld dat dit niet zomaar een ontploffinkje was, en hij had meteen Jules gebeld. Niet dat zij hem op zo'n korte termijn meer kon vertellen; het was eerder een impuls geweest, iets waarop hij zich de laatste tijd wel vaker betrapte. Nee, als hij wilde weten wat er aan de hand was, kon hij het beste naar de plek des onheils gaan. Casper zou uit zijn dak gaan als hij met de primeur kwam aanzetten. Hij liet zich achter het stuur van zijn oude Ford Focus zakken en reed de straat uit.

Hij was nauwelijks de wijk uit of hij pakte zijn mobiel en zonder zich te bekommeren over handsfree bellen, drukte hij met zijn duim het nummer in van Casper, de hoofdredacteur van de krant waar hij freelance voor werkte.

‘Waar ben je, Simones?’

‘Onderweg naar die explosie,’ zei Harry, zonder verdere plichtplegingen. Hij wisselde zijn telefoon haastig van zijn rechter naar zijn linkerhand, en stampte vloekend op zijn rem, omdat

zijn voorganger stopte voor een oranje verkeerslicht. ‘Die heb jij toch ook wel gehoord? Ik ben meteen in mijn auto gesprongen.’

Casper gromde iets. ‘Zorg dat ik zo snel mogelijk actuele info heb!’ bitste hij.

‘Ik doe mijn best, maar ik kan niet toveren, Casper,’ merkte Harry op. *En als die fucking slak hier voor me niet opschiet, duurt het nog langer!*

‘Zo snel mogelijk, Simones!’ Zonder op een reactie te wachten verbrak Casper de verbinding.

Harry was het wel gewend. Kort van stof, dat was Casper. Hij hield niet van poespas en langdradigheid, om nog maar te zwijgen over zeuren en hielen likken.

‘Rij nou toch door, man!’ schreeuwde Harry tegen zijn voorganger, die irritant langzaam bij het verkeerslicht wegreed. Hij gooide zijn stuur opzij, trapte op zijn gaspedaal en passeerde de auto met een vervaarlijke boog, terwijl hij de chauffeur een nij-dige blik toewierp.

Snel laveerde Harry zijn auto over de Dammelaan en sloeg links af de Meester Troelstraweg op. Vrijwel meteen moest hij afremmen.

File!

Geërgerd sloeg hij met beide handen op het stuur. Dit had hij natuurlijk kunnen verwachten. De hele boel stond muurvast. Achterlijke ramptoeristen. Het was zaterdag, verdomme. Moesten ze niet uitslapen, of zo? Bijna drukte hij van frustratie op zijn claxon. Hij moest zijn auto kwijt. Lopend die laatste kilometer afleggen zou stukken sneller gaan. Misschien kon hij wat oppikken van de agenten daar. Ze kenden hem wel en sommigen van hen waren soms wat... loslippig. Makkelijk uit te horen, zeg maar.

Vanuit tegengestelde richting kwam nu geen verkeer meer en na een korte blik in zijn zijspiegel, manoeuvreerde hij zijn Ford uit de rij wachtende auto's en schoot de andere rijbaan op. Het leverde hem een verontwaardigd getoeter van andere chauffeurs op, maar daar trok hij zich niets van aan. Hij reed een stukje over de verlaten rijstrook en stuurde de auto vervolgens de oprit van

een vrij nieuwe woning op, waar hij stopte en uitstapte. Zijn blik schoot naar het huis, maar er was geen teken van leven te bekennen. Mooi.

Harry klikte de portieren op slot en liep op een draffe terug naar de weg. Al het verkeer stond nog steeds vast. Hij keek even naar rechts en liep toen haastig de tegenovergestelde richting uit. Als het mee zat kon hij binnen tien minuten bij de luchtbasis zijn.

Hij kwam er amper door. In de korte tijd na de explosie – die ongetwijfeld in heel Leeuwarden te horen moest zijn geweest – waren al meerdere ‘collega’s’ gearriveerd. Niet alleen van de schrijvende pers, maar ook van de televisie. Hij zag wagens van SBS6 en de NOS staan, en aan de andere kant van de afzetting zag hij nog meer busjes met grote schotels en antennes op het dak.

De explosie was blijkbaar niet op de vliegbasis geweest. Te zien aan de bedrijvigheid op het kruispunt vlak voor het Keegsdijkje moest het daar gebeurd zijn. Hij duwde zichzelf tussen een paar mensen door en wrong zich naar voren.

‘Pardon,’ mompelde hij, en hij wist nog net een vloek te onderdrukken toen een elleboog hem hard in zijn zij raakte. Maar uiteindelijk stond hij bij het lint dat door de politie over de weg was gespannen om omstanders op een afstand te houden, waarvan de meesten met een mobiel voor hun gezicht stonden te filmen.

Hij richtte zijn blik op de brandweer die nog druk bezig was met het blussen van drie auto’s die in de hens stonden. De middelste was volledig zwart; de portieren lagen enkele meters verder en het dak leek opengespleten. Hij probeerde te ontcijferen wat er over was van het kenteken, maar slaagde daar niet in. Zijn ogen schoten naar de ambulances waar mensen stonden met een deken over hun schouders; een politieagent met een huilend klein meisje in de armen stond naast een brancard waarop een vrouw lag. Het was een complete chaos.

Een blauwe auto stopte abrupt aan de andere kant van de afzetting en Harry kon een grijns niet onderdrukken. *Jules*. In haar

nette pantalon met daaroverheen de wollen trenchcoat zag ze eruit alsof ze van een receptie kwam. Precies zoals hij van haar gewend was. Afwijkend was haar loshangende haar tot halverwege haar rug, dat achterover werd gehouden door een brede haarband. Zelfs vanaf deze afstand zag hij dat het vochtig was. Ze moest weer aan het rennen zijn geweest toen hij haar belde. Als hij haar straks te spreken kon krijgen, had hij een ferme voor-sprong op zijn schrijvende collega's, want het was duidelijk dat er méér aan de hand was dan een ontplofte auto. Anders was zij hier niet geweest.

Hij stak zijn hand op om haar aandacht te trekken en riep luid haar naam. Toen ze zijn kant op keek, gebaarde hij met zijn duim en pink dat hij haar ging bellen. Of dat tot haar doordrong, kon hij niet zeggen; ze wendde haar blik af en volgde een agent, die haar naar een groepje rechercheurs leidde.

Haar hardloopschoenen piepten op de vloer van het gerechtsgebouw aan het Zaailand. Het was zondag en de gangen waren uitgestorven.

Jules Declerck was hardlopend hierheen gekomen, iets wat ze wel vaker deed als ze in het weekend naar haar werk moest. Ze opende de deur van haar kamer en deed het licht aan. De sombere, grijze wolken die de lucht vulden hadden het vanmorgen niet echt licht doen worden. Het zou Jules niets verbazen als het ging sneeuwen. Het was er koud genoeg voor.

Op haar bureau lag de stapel dossiers die ze daar vrijdag had achtergelaten, en terwijl ze haar rugtas van haar schouders liet glijden, sloeg ze het bovenste alvast open. Het was een zaak die volgende week zou voorkomen, waarin huiselijk geweld tot de dood van een vrouw had geleid. Ze zuchtte even. Het was een vervelende zaak en het leek erop dat de verdachte, haar echtgenoot dus, iedereen om zijn vinger wond. Alhoewel Arjan van Buren, de rechter die deze zaak zou voorzitten, niet echt het type was om daar in te trappen, had ze er geen goed gevoel bij. Jules was geen feministe – nou ja, niet echt – maar ze had dit keer graag een vrouw onder de drie rechters gehad. Ze wreef over haar voorhoofd. Als het een beetje meezat ging de rechtbank straks mee in haar eis van vier jaar en TBS. Het zou bijna misplaatst zijn als het niet zo was.

Ze hing haar sportjasje over de leuning van haar stoel en ging achter haar bureau zitten. Haar blik gleed weer over de stapel dossiers waarmee ze aan de slag moest, maar ze besloot ze te negeren en zette haar computer aan. Dat werk kon nog wel even wachten. Eerst wilde ze wat dingen nazoeken op internet. Over die ontplofte auto, wat dat had kunnen veroorzaken. De wagen werd momenteel minutieus onderzocht in het lab, maar ze was

te ongeduldig om het eerste rapport af te wachten.

Voordat ze gisteren was opgeroepen had ze gedacht dat het gewoon een ongelukkig incident was, ondanks Harry's ophitsende woorden over een bom. Ze had weleens gehoord dat een geparkeerde auto ontploft was. Op een snikhete dag was de gastank gewoon uit elkaar geknald. Maar nu was het winter. Bovendien had ze er dan echt niet naartoe hoeven, zelfs niet als er – zoals nu – slachtoffers bij waren gevallen.

De PD was een chaos geweest toen ze er aankwam. Rook, vuur, een heleboel kijkers die door de politie amper achter de afzetlinten gehouden konden worden. Een moeder die door ambulancepersoneel gekalmeerd moest worden omdat ze helemaal in paniek was. Logisch natuurlijk; ze had nog geen halfuur daarvoor haar kind ternauwernood van de dood gered. En tot slot een al wat oudere man die helemaal van slag was omdat zijn auto volledig vernield was, omdat hij achter de ontplofte auto voor het stoplicht had gestaan. Ze hadden hem uiteindelijk gesedeerd afgevoerd naar het ziekenhuis omdat de verpleegkundigen vreesden dat zijn hart de schok niet aankon.

En verder? Twee lichamen in een geëxplodeerde, brandende auto. Ze konden er nog niets mee, zolang er geen informatie was. Inmiddels zou de politie bezig zijn met het achterhalen op wiens naam de auto geregistreerd stond. Een Volkswagen, gokte Jules. Ze meende het beschadigde embleem te hebben herkend, maar dat zou ze later wel bevestigd krijgen. Ondertussen kon ze alleen maar afwachten. En zelf eens kijken wat een auto – afgezien van een bom – zou kunnen doen exploderen.

Ze opende de browser en typte 'ontploffen auto' in de zoekmachine. Er verschenen zo'n 259.000 resultaten. Nergens stond iets vermeld over het zomaar exploderen van een gastank. Wat wel oorzaken waren kon ze op de vingers van één hand tellen: een sigaret bij een lekkende gastank, opzet, vuurwerk.

Jules liet zich achterovervallen tegen de stoelleuning. Vuurwerk kon ze wel uitsluiten. Alhoewel... het was half december, stel dat die twee illegaal vuurwerk uit België hadden gehaald?

En dan kwamen ze Leeuwarden vanuit het noorden binnenrijden?

Dat leek haar sterk. Maar niet onmogelijk. De vraag was dan wel hoe dat vuurwerk had kunnen afgaan in de auto. Een sigaret? Ook een optie voor de lekkende gastank. Rokende man, vonkje, boem. Simpel. Ze dacht aan de twee mensen die in de auto hadden gezeten. Hadden ze geweten wat hun overkwam toen de boel ontplofte? Hadden ze het besef nog gehad toen het vuur hen omsloot?

Ze huiverde. Daar moest ze niet aan denken. Waarschijnlijk hadden ze niets gevoeld, waren ze op slag gedood door de explosie.

‘Jules?’

Geschrokken keek ze op, naar de openstaande deur. ‘Philip,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat je aan het werk was.’

Hij gaf geen antwoord, kwam verder haar kamer in tot vlak naast haar bureau. ‘Heb je veel zaken te doen, dat je in het weekend hier bent?’ vroeg hij.

‘Ik heb piketdienst,’ zei ze. ‘Dan kan ik net zo goed in mijn eigen kamer zitten. Ik wilde vast wat dingen op een rij zetten over die ontplofte auto. Ik had alleen gehoopt dat er al wat meer informatie zou zijn.’

‘Onwaarschijnlijk,’ zei Philip. ‘Daar hebben ze tijd voor nodig. En het is nog eens weekend ook.’ Hij ging op de hoek van haar bureau zitten en vervolgde: ‘Ga je morgen de autopsie van die twee lichamen bijwonen?’

‘Uiteraard,’ reageerde ze.

Philip lachte hardop. ‘Stomme vraag,’ zei hij. ‘Dat doe jij altijd.’

Ook Jules glimlachte. ‘Als het even kan wel, ja. Ik zie het slachtoffer het liefst even met eigen ogen en hoor graag persoonlijk de eerste bevindingen van de patholoog.’

‘Je hoeft je tegenover mij niet te verantwoorden, hoor,’ zei Philip met opgeheven handen. ‘Ik heb geen klagen over je werkresultaten. Daar ben ik meer dan tevreden over.’

‘Maar?’ vroeg ze, terwijl ze met haar kin op haar hand steunde.

‘Wat?’

‘Er komt een maar, toch?’

‘Helemaal niet,’ zei Philip. ‘Niet zo achterdochtig, lieve Jules. Accepteer toch gewoon eens een compliment.’

Er viel een stilte, waarin Philip zijn blik niet van haar afhaalde. Ze voelde zich ongemakkelijk door zijn woorden, ging gewoon het liefst haar eigen gang. Complimenten werkten bij haar vaak averechts; dan ging ze op zichzelf letten en dat was nooit een goed idee.

‘Morgen wordt ook het Team Grootschalig Onderzoek samengesteld,’ doorbrak Philip de stilte. ‘Ik heb om Walter van der Steen gevraagd.’

Verbaasd fronste ze haar wenkbrauwen. ‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Ze stellen toch altijd zelf hun team samen?’

‘Jawel, maar Walter heeft de meeste ervaring. Met dit soort dingen,’ vulde hij aan.

Dit soort dingen?

‘Wat bedoel je?’

‘Dat het niet om een gewone ontploffing gaat, Jules. Dat had je zelf toch ook al door?’

O ja, dat had ze zeker. En aangezien de oorzaken die ze had gevonden op internet bijna allemaal op ongelukken wezen en zij daarvoor niet terstond hoefde op te draven, bleef opzet over: een bom, een afrekening in het criminele circuit. Iets waarvan ze nu al wisten dat het een strafrechtelijke zaak zou worden. Iets waarover Philip blijkbaar al méér wist.

Ze sloeg haar armen over elkaar en wierp Philip een onderzoekende blik toe. ‘Je verzwijgt toch niets voor me, hè, Philip?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk niet,’ zei Philip. ‘We weten toch ook nog helemaal niets? Maar ik heb er geen goed gevoel bij.’ Hij stond op en vervolgde: ‘Ik ga maar eens. Het is mijn beurt om de tweeling naar paardrijden te brengen.’

Ze bestudeerde zijn blik. ‘Wat kwam je hier eigenlijk doen?’

‘Dingen regelen,’ zei hij. ‘Net als jij.’ Hij stak zijn hand op en verliet de kamer.

Jules staarde nog een poosje peinzend naar de deuropening. Het gebeurde wel vaker dat Philip het huis ontvluchtte; zou zij ook doen als er thuis vijf koters rondhouden in de leeftijd van elf tot zestien jaar. Inclusief een tweeling met ADHD. Maar toch leek hij nu meer gespannen dan anders en dat had ongetwijfeld alles met die explosie te maken. Ze was dus niet de enige. En het zou moeten blijken of ze gelijk hadden, straks, als de eerste rapporten binnenkwamen.